

Γεωργία Καμίνη

Με λένε Γεωργία Καμίνη, το γένος Πορνάρη. Έχω 3 αδελφές. Μία από τον ίδιο μπαμπά και 2 από άλλον. Ξέρω γράμματα μέχρι την Β' δημοτικού.

Ο μπαμπάς μου, Κώστα τον λέγανε, ήταν εγγράμματος, δούλευε στη Σμύρνη, ήξερε 5 γλώσσες. Έκανε το διερμηνέα. Άλλα επειδή δενέλεγε ό, τι ήθελαν οι Τούρκοι κάποιος τον πρόδωσε. Και τότε τον σφάξανε, λίγο πριν την καταστροφή. Ήτανε 25 χρονών.

Μετά έγινε η καταστροφή και έπρεπε να φύγουμε, δεν μπορούσαμε να κάτσουμε άλλο. Η μαμά μου, η Αντωνία, ήταν 19 χρονών και είχε στο χέρι εμένα, 2 χρονών ήμουν, και την αδελφή μου στην κοιλιά της. Πήγαμε στην προκυμαία, πλοία με κόσμο, μικρή ήμουνα αλλά θυμάμαι, έπεφτε ο κόσμος στη θάλασσα, έκλαιγαν, φοβόντουσαν, τους κόβανε τα χέρια για να μην πιαστούν από τα καράβια, τι τα θες και τα θυμάσαι.

Εμάς το καράβι μας πήρε στα κρυφά γιατί διαβατήρια θεωρημένα δεν είχαμε και μας άφησε πάλι κρυφά στο νησί Τήνο μαζί με άλλους. Η μαμά μου είχε σαλέψει και ξεμάκρυνε από τους άλλους. Πήγε και καθόταν στα μνήματα, εκεί γέννησε κιόλας στα μνήματα μόνη της, τη αδερφή μου τη Μαίρη, ήμουνα και γω εκεί. Μετά μας άκουσαν κάτι γυναίκες, έμενα να κλαίω και να τρέχω μέσα στα μνήματα και το μωρό να τσιρίζει. Μας πήραν οι γυναίκες και μας πήγαν στους γιατρούς, στο νοσοκομείο. Εκεί με δώσανε και μένα γάλα και δεν πεινούσα πια. Όλοι οι γιατροί και όσοι ήταν εκεί τη λέγανε: «Δώσε το μωρό, είσαι 20 χρονών, γυναίκα, μονή και έχεις ήδη ένα παιδί πως θα τα ζήσεις και τα δύο. Δώστο στο φούρναρη το Βιδάλη, αυτός δεν έχει παιδιά, θα μεγαλώσει καλά».

Το 'δωσε τελικά, της το πήρανε, δεν ξέρω; Μικρή ήμουν και γω δεν καταλάβαινα καλά. Αλλά το είχε καημό μέχρι να πεθάνει.

Μετά φεύγαμε τα καράβια για τη Θεσσαλονίκη. Φύγαμε και μεις. Εκεί ήταν οι αδελφές της μαμάς μου και ο αδερφός της, Διαμαντούλα, η Κυριακούλα, και η Δέσποινα. Με το που φτάσαμε, πήγαμε στην Μενεμένη. Εκεί οι αδερφές της την παντρέψανε με το ζόρι με τον Τσιργώτη. Δεν ήταν πρόσφυγας αλλά είχε τον τρόπο του. Η μαμά μου ήταν ωραία γυναίκα αλλά αρρωστιάρα και από τότε με την Μαίρη στην Τήνο έγινε ακόμα πιο πολύ.

Με τον Τσιργώτη η μαμά μου έκανε 2 παιδιά, τη Βαγγελιώ και τη Μαρία. Ζούσαμε σ' ένα σπίτι στη Μενεμένη. Ήμουν 9-10 χρονώ πια. Εμένα ο Τσιργώτης δε με καλοέβλεπε. Ένα βράδυ εκεί που κοιμόμουνα, ήταν και ανοιχτό το παράθυρο, ήρθε και άρχισε να... να με πασπατεύει. Εγώ τρόμαξα και έφυγα από το παράθυρο και πήγα στη θεία τη Παρή, δεν ήρθε από την Μικρασία, γειτόνισσα ήταν, δεν ήταν θεία αλλά μας αγαπούσε πολύ έμενα και την μάνα μου και έτσι εγώ την έλεγα θεία. Πήγε μετά η μαμά μου στη θεία τη Παρή και της λέει «εγώ το παιδί δε στο δίνω πίσω». Μετά η μαμά μου, ήτανε και αρρωστιάρα όπως είπα, έπεσε να πεθάνει και πέθανε τελικά. Εγώ νομίζω από τον καημό της. Ήταν πολύ νέα. Μετά εμείς σκορπιστήκαμε. Ο Τσιργώτης πήρε την αδερφή μου την Βαγγελιώ και φύγαμε. Την αδερφή μου την Μαρία την πήρε η θεία μου η Κυριακούλα στο χωριό, τη Νέα Τρίγλια Χαλκιδικής, Σουφλάρι το λέγανε πριν έρθουμε οι πρόσφυγες. Εγώ πήγα στη θεία την Διαμαντούλα σε άλλο μέρος στην Θεσσαλονίκη, είχε καλό άντρα και με ήθελε, Γιωργίτσα με φώναζε. Εκεί πέρασα καλά. Δούλευα και στο εργοστάσιο. Όμως πεθαίνει ο θείος και θεία μου είχε επτά στόματα να θρέψει και αμέσως μετά ήρθε και ο πόλεμος. Είχε πείνα.

Φύγαμε όλοι από τη Θεσσαλονίκη, δεν είχαμε να φάμε. Πόλεμος για και Γερμανοί παντού. Πήγαμε στο χωριό, στην θεία Κυριακούλα, μένανε σε ένα δωμάτιο, πήγαμε και μεις, όλοι οι καλοί χωράνε. Εκεί ήταν καλύτερα, είχαμε και φαγητό γιατί η θεία μου είχε φτιάξει το μπαξέ της. Τον δεύτερο χρόνο που ήταν οι Γερμανοί, η θεία γύρισε στην Θεσσαλονίκη. Ήθελε να με πάρει αλλά της λέει θεία μου η Κυριακούλα είπε «άστο το κορίτσι εδώ να φάει ένα κομμάτι ψωμί». Έτσι έμεινα. Εκεί στο χωριό γνώρισα και τον άντρα μου, το Βασίλη. Πρόσφυγας και αυτός. Αυτοί βγήκανε με τα καράβια του Καβουνίδη στη Ραφήνα, αλλά είχε πολύ ελονοσία και οι μισοί μείνανε και οι άλλοι φύγαμε για το Βορά. Αυτός είχε και μαμά και μπαμπά. Εγώ όταν τελείωσε ο πόλεμος ήθελα να φύγουμε για την Θεσσαλονίκη, έμαθα εκεί και δεν το ήθελα το χωριό. Ήρθε αμέσως και ο εμφύλιος και έλεγε ο Βασίλης, Γεωργία που θα πάμε, εδώ έχουμε ένα δωμάτιο, έχουμε μπαξέδες,

όλο και κάτι θα έχουμε να τρώμε εμείς και το παιδί, γιατί γέννησα και το Νίκο μου εκείνη την περίοδο. Ε, μείναμε για τα καλά.

Σιγά-σιγά φτιάξαμε ακόμα ένα δωμάτιο και χώρο για καμπινέ. Μετά γέννησα τη Σούλα και τελευταία την Αντωνίτσα. Είχε φτώχεια αλλά με τους μπαξέδες δεν μέναμε νηστικοί. Όλα τα δικά μας τα σπίτια είχανε μπαξέδες. Των ντόπιων τίποτα. Εμείς ασβεστώναμε κιόλας κάθε χρόνο. Γι' αυτό ντεμέκ μας λέγανε και παστρικές, ότι δηλαδή ήμασταν πρόστυχες. Άκου πράματα! Και το χωριό, όταν πήγα εγώ, ήταν χωρισμένο. Από το δρόμο και πάνω μένανε οι ντόπιοι και από τον δρόμο και κάτω εμείς. Σχέσεις δεν είχαμε πολλές μεταξύ μας. Και στον εμφύλιο είμασταν αντίθετοι. Άσχημα χρόνια. Μας έλεγαν άσχημα λόγια. Και μεις δεν τις θέλαμε. Μετά σιγά-σίγα αλλάζαν τα πράγματα. Τώρα κάνουμε όλοι με όλους και παντρεύονται και μεταξύ τους. Σάματι τι είχαμε πια να χωρίσουμε.

Η Γεωργία Καμίνη πέθανε την 1 Μαΐου 2013. Πάντα έλεγε ότι πέρασε καλά στη ζωή της, είχε άντρα καλό που δεν την άφησε να δουλέψει στα χωράφια. Συνήθιζε να τραγουδά το «κι αν σε πάρει / που σε πάει/ κάτω στα βαθιά νερά». Η παραπάνω μαρτυρία βασίζεται σε διηγήσεις που έκανε η ίδια στα παιδιά και στα εγγόνια της.